

Bärbel Mohr

Vesmírný objednávkový servis

Co je třeba udělat, aby se náš život naplnil zázraky

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užit
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu
držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického zhodnocení.

Copyright © Omega-Verlag, 1999
Translated © Mgr. Martina Konečná
© isifa/Gettyimages
© ANAG, 2007
ISBN 978-80-7263-407-1

Obsah

Předmluva
str. 7

1. Od Armaniho k opečenému buřtu a zase zpět
str. 9

2. Aktuálně k objednávkám z vesmíru
str. 14

3. Poznej sebe sama
str. 19

4. Pravda o monstrech a kočičkách
str. 26

5. Jak funguje vesmírný objednávkový servis?
str. 29

6. Žiji to, co si myslím
str. 32

7. Neříkej hop, dokud nepřeskočíš
str. 39

8. Kde je problém, tam je i řešení
str. 44
9. Osvícení, a je jedno, jak jej dosáhneš
str. 51
10. Jak si mám vyrobit nějaký problém?
str. 56
11. Docela normální objednávkový den
str. 68
12. Předpoklady úspěšného objednávání
str. 73
13. Vše dobré přichází zevnitř
str. 80
14. Nebudu až příliš hodný, budu-li
naslouchat „božskému hlasu“ v sobě?
str. 88
15. Podstatný důkaz vesmírné síly
str. 102
16. Meditace pro lenochy
str. 107
17. Nenávist a láska jsou jedno
str. 114
18. Náhoda nebo vedení?
Tři neuvěřitelné příběhy
str. 128
19. Triky na reaktivaci zázraků
str. 155

20. Vesmírný objednávkový servis a karma
str. 163
21. Nejsou objednávky z vesmíru vlastně neuctivé?
str. 170
22. Zasloužím si vůbec tolik štěstí?
str. 182
23. Zůstaň přirozený!
str. 186
24. Nebe za mraky je vždy modré
str. 191
- Závěrečné myšlenky
str. 195
- O autorce
str. 197

*Dobré ráno. Hovoří vesmír.
Dnes se postarám
o všechny tvé problémy.
Tvou pomoc k tomu nepotřebuji.
Vychutnej si tedy dnešní den!*

Od Armaniho k opečenému buřtu a zase zpět

Kdo nečetl mou první knihu nebo ještě nikdy nezkoušel „objednat si z vesmíru“, se přirozeně nejdříve zeptá, co to vlastně je, ten „vesmírný objednávkový servis“. Zcela jednoduše to nejlépe vysvětlím na příběhu „Od Armaniho k opečenému buřtu a zpět“.

Příběh začal v roce 1994, když do té doby v povolání velmi úspěšný manžel Ingrid (se zálibou pro obleky od Giorgia Armaniho) utrpěl těžkou automobilovou nehodu, ze které se nemohl dlouho zotavit. Po tělesné stránce byl sice po půl roce zase v pořádku, avšak následkem šoku nebyl schopen se pracovně vzpamatovat až do roku 1998, a tak jeho rodina skončila „místo u Armaniho u opečených buřtů“.

Jako by to vše ještě nestačilo. Jejich manželství se pod tímto tlakem téměř rozpadlo a Ingrid již připravovala dceru na to, že se rodiče rozvedou. Protože manžel ještě stále nepracoval, hledala si nyní práci sama. I když odpověděla na více než sedmdesát žádostí, nakonec se jí podařilo sehnat jenom práci na částečný úvazek, a sice dva dny v týdnu několik hodin. Příliš si tedy nepomohla, protože se potřebovala sama postarat o celou rodinu.

Koncem roku se nechala po dlouhé době přemluvit a přijala pozvánku na párty. Také tam přišla, avšak nakonec jenom proto, že to už slíbila, nikoliv proto, že by na ten večírek měla skutečně náladu. Během párty se příležitostně účastnila kuřáckých setkání na balkoně. Tam ji brzy

padla do oka jistá žena jménem Isabella. Daly se spolu do řeči a Ingrid Isabelle řekla, že velice obdivuje její vyzářování a dobrou náladu. Skoro jí i trochu záviděla, protože v jejím vlastním životě se zrovna všechno sesypalo jako domeček z karet – manželství, práce, prostě všechno.

Isabella, vždy dobře informovaná a kdykoliv ochotná pomoci, si hned pomyslela, že to je případ pro objednávku z vesmíru. Jenom si nebyla jistá, zda má, pro ni doposud cizí ženě, předat tajemství této zvláštní metody. Myšlenka jí však neustále vězela v hlavě. Nakonec byl tlak už tak silný, že to již déle nevydržela a prostě Ingrid řekla: „Myslím, že by sis měla poslat do vesmíru objednávku!“

„Kdybys věděla, jak úpěnlivě jsem si už nahoru prosila...“ mínila Ingrid, ale Isabella odvětila: „Nemluvím tady o úpěnlivé modlitbě, ale o konkrétní objednávce! Nejdříve si detailně a zcela konkrétně promysliš, co bys chtěla, a pak tuto objednávku prostě pošleš nějakým způsobem někam do vesmíru, tak jak cítíš, že je to pro Tebe nejlepší.“

Ingrid se na ni podívala trochu pochybovačně, ale Isabella se svými radami ještě neskončila: „A ať tě ani nenapadne objednat si to samé ještě jednou! Když si něco objednáš z Quelle, také si další den neobjednáš ještě jednou to samé. Jinak by si nanejvýš pomysleli, že jsi nějaká zmatená, a neposlali by ti vůbec nic.“

Obzvlášť poslední věta připadla Ingrid tak zábavná, že se přece jenom rozhodla při nejbližší příležitosti tuto zvláštní radu vyzkoušet.

Večírek pokračoval dál a Ingrid se vrátila domů kolem půl druhé ráno. Musela jít ještě vyvenčit pejska Gassiho. Protože byla překrásná hvězdná noc, pomyslela si, že by nebylo vůbec špatné vyzkoušet si hned tu radu s objednávkou do vesmíru. Vzpomněla si na Isabelliny pokyny a přemýšlela, co všechno by chtěla mít. Nejdůležitější pro ni bylo získat lépe placenou práci, kterou by mohla velmi dobře sladit s péčí o dcerku, a něco se také musí stát s jejím manželstvím.

Soustředila se na tyto myšlenky tak usilovně, až měla pocit, že se jí veškerá energie hromadí v břiše a začíná tam rotovat. Když konečně poslala objednávku do jasné oblohy plné hvězd, bylo to, jako by jí

Poznej sebe sama

Každý člověk má individuální možnosti, jak žít šťastný a naplněný život. Předpokladem ovšem je, že zná sebe sama, a to co nejlépe.

Proč tomu tak je, bych vám chtěla krátce vysvětlit na jednom malém příkladu: Představte si, že by šla ovce do vlčí školy a pokoušela se tam stát dobrým vlkem. Jak velké by asi byly její šance na individuálně šťastný a úspěšný život? Nijak zvlášť velké, že ano? Předprogramována je frustrace. Pokud ovšem půjde do ovčí školy, pak se může opravdu stát šťastnou a úspěšnou a naučit se s vlky správně zacházet.

Aby si tedy člověk uvědomil, co jej v životě činí opravdu šťastným a spokojeným, potřebuje pochopitelně především vědět, kdo je, jinak bude neustále hledat štěstí na nesprávném místě. Potom se odehrávají takové tragické osudy, kdy se člověk typu pták snaží být „hodný“ a stát se dobrým krtkem, avšak mezi krtky je létání pokládáno za nepřijemné. Není divu, že se krtci bojí létat, mají na to právo.

V lidské společnosti je tomu často velmi podobně. Člověk odsuzuje to, čeho se bojí. Kdo sebe sama skutečně nezná, a vyhledává převážně společnost lidí, kteří se k němu nehodí, stěží své štěstí najde.

Z místa, na kterém žijeme svůj nejniternější život, můžeme vstupovat do kontaktu s každým člověkem, a dokonce vést přínosnou výměnu názorů s krtky, pokud jsme sami ptáci. Krtci se k nám budou od samého počátku chovat jinak, když je pozdravíme následovně: „Dobrý den, já jsem pták. Ale váš život se mi zdá také velmi zajímavý, protože jste tolik jiní. Vyprávějte mi o svém životě!“ Je to něco úplně jiného, než když

Žádný člověk, z jádra své opravdové bytosti, totiž neshledává báječným to, když například vykládá důležitým tónem hlouposti, protože o daném tématu právě nemá ani ponětí. Je to nízké ego, které má strach ze zesměšnění, a proto se ukrývá za blazeovaným tónem hlasu.

Kdo nízké ego odmítl, zcela uvolněně se v tomto případě vyjádří, že o tom či onom tématu nic neví, a je imunní vůči uštěpačným poznámkám přítomných. Naopak člověk spočívající v sobě bude pravděpodobně toho, kdo vyrukuje s jízlivými poznámkami, studovat vědoucím a výmluvným pohledem: „Aha, ty tedy také trpíš strachy a nemůžeš se vždy a všude cítit dobře, proto nyní pro jistotu druhé ponižuješ.“

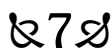
Pravděpodobně se ten člověk zarazí, bude cítit, že jeho nejhlubší strachy jsou čitelné, a rychle zmlkne, aby se mohl lépe schovat.

Nízké ego je tedy tou částí osobnosti, která vždy reaguje pod vlivem nějakých strachů. Kdo by rád takovou část neodložil? Kdo by se bez ní necítil větší a svobodnější?

Čarodějův učeň sebezpoznání by si tedy měl posvětit na skutečné motivy za svým chováním a názory. Je otcem myšlenky strach nebo láska?

„Nikdy jsi neodhalil skutečnou pravdu, pokud nedala narůst lásce!“ Tato věta pochází z knihy „Kouzelná slova“ od Hanse Kruppy. Kdo se chce obohatit o malé inspirující myšlenky pro každý den, tomu vše doporučuji. Kniha obsahuje mnoho geniálních malých klenotů, jako například:

*„Nemoc je
symptomem zmateného života.
Zvolní tempo
chybného pohybu,
a zpomalený život
nalezne cestu zpět k sobě sama.
Tělo odmítá
další povrchnost
a nutí jít život do hloubky.“*

Neříkej hop, dokud nepřeskočíš

Ve své první knize „Objednáváme si z vesmíru“ jsem dostatečně nezdůraznila jeden malý detail, který jsem si mezitím uvědomila. Jedná se o pochybnosti, které vymazávají všechny objednávky, a o skutečnost s tím související, totiž že by se nemělo v žádném případě „říkat hop, dokud se nepřeskočilo“.

Pochybnosti ničí jakoukoliv energii, která je schopná manifestovat objednávky do skutečnosti. Vůbec tedy ne proto, že by vesmírný objednávkový servis nedodával, nýbrž spíše proto, že je převzetí tvrdošíjně zpochybňováno.

Kdysi jsem měla problém s „přijetím dodávky“. Už uplynula nějaká doba od chvíle, kdy jsem odeslala určitou objednávku a dodávka se ne a ne uskutečnit. Současně se opakovaně objevovaly informace a výzvy, abych navštívila jednu akci. Nechávalo mě to však zcela chladnou. Informace ke mně opakovaně proudily a já si pokaždé pomyslela: „K čertu, co je zase tohle? V každém případě nic pro mě!“

Když jsem o tom slyšela, četla nebo mi to bylo vyprávěno už asi po padesáté, rozhodla jsem se, že se tam přece jenom podívám. Mám docela ráda překvapení a mimořádné zkušenosti, a tak jsem se na tu akci vydala, protože jsem to i pokládala za jakýsi druh zřeštěné zábavy. A vida, právě tam jsem našla správný pokyn pro to, co jsem si již před tak dlouhou dobou objednala. Byl to jenom jednoznačný

Byla jsem sotva schopná to pochopit. „Copak se vyjadřuji tak nesrozumitelně?“, ptala jsem se sama sebe. Nevěřicně jsem se posadila a za tři dny jsem napsala svou první knihu „Objednáváme si z vesmíru“. Chtěla jsem všem nechápajícím vysvětlit, co jsem měla ve skutečnosti na mysli, a jak se k tomuto „zásilkovému domu“ dostanou.

Okopírovala jsem pak rukopis a prodávala jej všem, kdo o něj projevili zájem. Tímto způsobem jsem mezi lidmi rozšířila několik stovek kopií, až nakonec nakladatelství Omega udělalo z rukopisu překrásnou malou knížku.

Ale už po prvních stech kopiích, které jsem prodala, se vynořil problém. Začalo mi totiž volat stále více lidí, kteří se mi jednak nadšeně svěřovali s tím, jaké báječné věci si už objednali a dostali, a jednak mi volali lidé, kteří chtěli vědět, proč jim to nefunguje. Úspěšní byli ostatně ti lidé, kteří, podle znění jejich hlasu v telefonu, byli uvolnění a veselí. A ti, kterým to nefungovalo, zněli často smutně a napjatě a chtěli bezpodmínečně konečně také něco dostat.

Jedno ale měla většina volajících společně: Považovali mě za jakousi „mistryni ve využívání vesmírného objednávkového servisu“. Mám to umět nejlépe ze všech, má mi fungovat všechno hned, ať si objedná cokoli. Nejlepší je přecíst si na toto téma ještě jednou ve druhé kapitole, jak jsem si svou nevědomou objednávkou a obavami vypěstovala tučný doplatek na daních u finančního úřadu. To v žádném případě mistrovské nebylo. Naštěstí může člověk neustále zadávat nové objednávky, a tak problém vyřešit.

Tento postoj plný očekávání také u mnohých čtenářů mého časopisu „Sonnenwind“ (vydávání bylo mezitím zastaveno) vedl každopádně velmi rychle k tomu, že jsem se začala cítit pod nátlakem z úspěchu. A hned jsem měla stejný problém jako ti lidé, kteří ještě před převzetím vyprávěli celému světu o své objednávce z vesmíru.

Cítila jsem se špatně, protože jsem si objednala zámky, a pak jsem zjistila, že ve skutečnosti na zámku vůbec bydlet nechci, ani zadarmo. Více se mi líbí moje nezávislost mezi vlastními čtyřmi stěnami. Protože

Většinou dostávám odpověď ihned, jako nějaký druh vnuknutí ze vnitř. K mému aktuálnímu dilematu s nátlakem z úspěchu mi hlásil můj vnitřní hlas následující: „Jak já sama tak krásně a tak chytře píšu, v životě se nedá neobjednávat (hm, to je pravda, napsala jsem to tak)“. Většinou si, bohužel, objednáváme nevědomě, ale suma všech našich myšlenek a pocitů se vždy rovná přinejmenším jedné nevědomé objednávce a ve vnějším světě se zrcadlí to, co si člověk skutečně po většinu času myslel a co cítil.

Prostřednictvím mého myšlenkového deníku mi už stejně mělo být dávno jasné, že naprosto patřím k lidem, kteří myslí značně chaoticky a mají mnoho myšlenek najednou. A když si nyní své objednávky a jejich dodání navíc ještě blokuji napětím, postojem plným očekávání a nátlakem z úspěchu, potom mi zbývá ještě jedna volba: Asi bych měla všechen ten chaos v hlavě uklidit a všechny své myšlenky a pocity vyčistit od starých automatismů, které si nepřeji (užitečné automatismy si mám samozřejmě ponechat i nadále). Pokud potom budu ještě stále setrvávat ve stavu bdělého vědomí a budu myslet všechny své myšlenky vědomě a sice jenom takové, které jsou určeny k tomu, aby vytvářely pozitivní reality, pak bych si mohla i některé objednávky ušetřit, protože by stejně už žádné nechtěné a nevědomé manifestace neexistovaly!

Konec zpráv z nitra. No, když už nic dalšího, mockrát děkuji za skvělý tip, udělám to hned. Vtipné, že? Kdo se nachází v podobném stavu vědomí jako já a už si někdy vedl myšlenkový deník a sebe sama zná, ten při takovém návrhu pravděpodobně padne z leknutí do mdlob nebo si vypomůže vtipkem na zlehčení této vysoce dramatické situace. To přece nemůže být pravda! Všechny myšlenky a pocity uklidit, očistit a myslet jenom na věci, které si svým vědomím vyberu.

To by tedy konkrétně znamenalo nenosit už v hlavě žádné prastaré filmy, které člověka pobaví v dopravní zácpě. Už žádné denní snění, jež obsah vyživují staré vzory. Už žádné, napůl v tranzu, myšlené tiché zertovné poznámky o jiných lidech, kteří člověku připadají tak pitomí.

Po třetí chmurné teorii jsem už toho měla dost. Začala jsem analyzovat, kde mohla krize vzniknout. A hned se to ještě zhoršilo. To, na co člověk zaměřuje svou energii, se posiluje. Nyní jsem našla také přijatelný důvod, proč jsem na tom tak mizerně. Bravo! Přesvědčila jsem sebe samu, že kvůli nějakým starým vzorům, které to či ono vyvolaly, na tom ani lépe být nemohu. Taková hloupost! Sebe samu jsem krmila údajnými důvody svého stavu a říkala tomu analyzování. Musela jsem se ihned pokusit o opak, a tak jsem se začala usilovně pohybovat směrem k pozitivním myšlenkám. Avšak jak každý ví, opakování pozitivních myšlenek nepřinese vůbec nic, když tomu člověk sám nevěří. Mnohokrát jsem se již přesvědčila o opaku.

Konečně jsem se jenom tiše posadila a opět oslovila vesmír: „Přece jsi mi dal právě nedávno super tip proti bolestem a navíc plně eliminoval všechny vedlejší účinky alkoholu. Jistě také dokážeš vnést znovu pořádek do mých myšlenek a pocitů. Chtěla bych mít zase jasnou mysl, být silná, svobodná a šťastná, a to hned. Řekni mi, co musím udělat, abych tento stav měla teď hned!“

Očekávala jsem komplikované pokyny nebo nějaký trik. Možná radu udělat si určitou meditaci za zvláštní hudby nebo něco povzbuzujícího si přečíst. Ale stalo se něco zcela jiného. V okamžiku, kdy jsem odhodlaně oznámila, že chci mít opět jasnou mysl, být silná, svobodná a šťastná, a když jsem mimoto považovala za absolutně možné, že je to ihned dosažitelné, protože důvěřuji nekonečným možnostem a schopnostem z mého, zčásti neprozíravého nitra, v tom okamžiku to ve mně udělalo „klik“ a chaos byl pryč.

Byla jsem úplně ohromená. Jinak než u bolestí, u kterých jsem se neustále strachovala návratu, chaotické myšlenky se neopakovaly. Udělalo to „klik“, přepážka zaklapla a hotovo. Po dvou minutách jsem věděla, že už nic dalšího nepotřebuji a že se chaos nevrátí (přinejmenším v nejbližší době ne). Tím kliknutím se uvedla do chodu tvůrčí nálada.

Zbytek dne jsem se cítila mimořádně jasná, pozitivní a silná a měla tolik nápadů, že jsem každou půl hodinu vytahovala z kapsy u kalhot

Přesto ale zůstává ta záležitost s „být hodný“. Dnešní přednášející lektorka tedy zasvěcuje svůj život z velké části tomu, co jí radí vnitřní hlas. Ať už to jsou Nanebevzatí mistři nebo božská část jí samé, jak to nazývá. Na tomto místě by se mi dříve udělalo docela nevolno. Jak může být hodno usilování něco, co mi chce něco předepisovat – i když je to jenom má vlastní božská část? Chci se přece rozhodovat sama! A ta božská část tady, to si člověk přece může domyslet, má pravděpodobně v úmyslu jenom stav „být hodný“. Vůbec nemyslím na to, že bych poslouchala a dívala se do nitra, kde číhá tento hlas, který pořád šeptá: „Buď tichá, hodná a skromná“ atd., atp.

Lidé, kteří tak žili, vyprávěli pokaždé něco o boží vůli a jak se jim život zjednodušil, když se boží vůli podřídili. Je mi jasné, že to má co do činění s „být hodný“, myslela jsem si. Kdo říká, že mám chuť žít podle boží vůle? Chci žít podle své vůle a jinak ne! A basta.

„Ano, ale boží vůle a tvá jsou přece jedno,“ švitořili guruové. Můj rozum mi hlásil, že boží vůle znamená „být hodný“ (hodné dívky se dostanou do nebe...) a že má vůle je možná často značně nebožská (špatné dívky se dostanou všude jinač...).

Mezitím (ale teprve po několika letech) jsem přišla na to, co znamená, že boží vůle a má jsou jedno. Neznamená to, že svou radost ze života a svou vůli musím sklonit před nějakým hodným a omezujícím bohem, nýbrž to znamená, že bůh se sklání před mou vůlí, jakmile se rozhodnu a požaduji od vesmíru to, co opravdu chci, co jsem opravdu já a co mi opravdu udělá radost.

Krátce řečeno je „boží vůle“ ta část nás samotných, která je prostá strachu. Tato část chce zcela přirozeným způsobem jiné věci než ta část, která je označována jako nižší ego, a jedná na základě důvodů, za kterými se skrývají bůhvjaké strachy.

Pokud něco dělám z radosti ze života, abych udělala něco dobrého pro sebe či pro druhé, z příjemného a naplňujícího pocitu, který je prostý strachu, pak je to takzvaná „božská část“. Pokud jedním pod vlivem strachu ze ztráty nebo s přáním ostatní přetrumfnout, nebo

Podstatný důkaz vesmírné síly

Dnes večer jsem byla na přednášce o „výživě světlem“ od Jasmuheen. Od roku 1993 žije, aniž by jedla, a částečně také aniž by pila.

Když lidé poprvé něco takového uslyší, většinou jsou přímo pobouřeni a říkají, že je to zcela nemožné. Když to pak uslyší podruhé od někoho jiného, řeknou: „Hm, ano, už jsem o tom slyšel.“ A když pak o několik měsíců později přijde třetí a opět vypráví o výživě světlem, potom pravděpodobně řeknou: „Ach to, ano, už se to mezitím docela rozšířilo...“.

Před 500 lety byli všichni pobouřeni, když Galileo Galilei pochyboval o tom, že je Země plochá. Také ještě podstatně později si byli všichni jisti, že se nikdy žádný člověk nedostane na Měsíc a dnes lidé na západě pochybují, že je možné žít bez potravy a tekutin.

V Indii se Jasmuheen kvůli tomu sotva někdo podiví. Dávno tam existují jogíni, kteří to dokáží, a prostě to dělají a sotva to tam někdo považuje za velký zázrak. „On prostě žije z prány, boží síly, no a?!“

Když Jasmuheen začala se svým procesem života bez jídla, nikdy by si byla nedokázala ani ve snu představit, že to jednou vzbudí takovou pozornost na celém světě. Její vnitřní hlas nebo Nanebevzatí mistři, kteří s ní komunikují (prostřednictvím vnitřních vnuknutí), jí řekli, že by rádi šířili na světě a v médiích duchovní učení jdoucí více do hloubky.

Terapeutický zázrak: Rodinné konstelace

S celosvětově rostoucí potřebou rozvoje osobnosti se mění i formy terapie. Stávají se jednoduššími, geniálnějšími, efektivnějšími a probíhají v rovině, ve které jsou v souladu esoterikové i ne-esoterikové. Jenom je zapotřebí dostat se dostatečně blízko k esenci života a ukazuje se, že nakonec všichni hovoří stejnou řečí. To, co mě však na rodinných konstelacích fascinuje nejvíce, je, jak bez jakéhokoliv omezení odkrývají jasnovidné vlastnosti absolutně všech lidí. Vůbec nejde o to vidět jasnovidně - a vida, funguje to u VŠECH!

*„Musíme naslouchat své duši,
chceme-li být zdraví!
Nakonec jsme tady,
protože není žádného úniku před sebou samými.
Dokud se každý osobně nesetká
v očích a v srdci
se svými bližními,
je na útěku.
Dokud nepřipustí, že jeho
bližní se účastní toho nejniternějšího v něm,
neexistuje žádné bezpečí.
Dokud se obává,
že bude prohlédnut,
nemůže poznat sebe sama,
ani ostatní - bude sám.“*
(Hildegarda von Bingen)

Pojem „rodinné konstelace“ se v mém okolí opakovaně objevoval už dávno. Vypadalo, že je absolvoval už každý druhý, a všichni byli nadšení. Mě samotnou to nezajímalo. Byla to forma terapie, a i když trvala jenom čtyři dny práce ve skupině, byla to v principu terapie - a terapie mě vůbec nezajímaly.

„Slunce ti leží u nohou a hvězdy ti padají do klína...“ Podle autorky světového bestselleru „Objednáváme si z vesmíru“ Bärbel Mohr, přesně takový život můžeme mít.

A nemějte obavy, objednat si život svých snů, žádná dřina není. Hlavní zásada autorky totiž zní: „Hlavně se při tom moc nena-máhat“. Místo toho jde jen o to, jak udělat z této cesty k jed-noduššímu, šťastnějšímu a uspokojivějšímu životu radostné a pestré dobrodružství s mnoha napínavými objevy.

Kniha „Vesmírný objednávkový servis“ volně navazuje na své-ho slavného předchůdce a podrobněji se zaměří na vědomé a trvalejší objednávky. Přesto i zde dostanete opět několik horkých tipů na objednávky ojedinělé.

Bärbel Mohr nám také poradí, jak se vypořádat se všemi na-šími „kdyby“ a „ale“, které nám mohou plnění přání nejen omezit, ale dokonce mu i zabránit.

„Vesmírný objednávkový servis“ je určen pro všechny, kteří si chtějí naplnit život radostí, láskou a prosperitou.

ISBN 978-80-7263-407-1

9 788072 634071

ANAG
ANDRAGOGOS
AGENCY